

Oswald Chambers

Geheel voor Hem

Bijbels dagboek

Geheel herziene editie
20e druk

UITGEVERIJ **KOK** UTRECHT

Twingtigste druk, 2017:
JUBILEUMEDITIE OSWALD CHAMBERS (1876-1917)

© 2013 Uitgeverij Kok
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *My Utmost for His Highest*
© 1927 Oswald Chambers Publications Association

Vertaling: D. Ringnalda jr./B. Kamphuis
Bewerkt door: E. Dorgelo en M.L. Schoonderwoerd
Omslagontwerp: Ralf Boer (Cocon)
Opmaak: ZetSpiegel, Best
ISBN 90 978 435 2849 8
ISBN E-BOOK 978 90 435 2208 3
NUR 707

Tenzij anders vermeld zijn de aanhalingen uit de Bijbel overgenomen uit de Nieuwe Bijbel Vertaling (NBV), uitgegeven door het Nederlands Bijbelgenootschap, Haarlem.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

TER INTRODUCTIE

Bij de eerste Nederlandse uitgave

Nu wij in staat zijn Chambers' 'Golden Book' *My Utmost for His Highest* in Nederlandse vertaling te doen verschijnen, lijkt het ons goed de lezer met enkele grote lijnen leven en werk van de in 1917 overleden schrijver te schetsen.

'Geheel voor Hem' – volstrekt en onherroepelijk – was, naar zijn eigen getuigenis in een van zijn toespraken, de grote beslissing van zijn leven, en het bleef niet bij woorden. De mystiek docent is een actieve organisator geweest en met dankbare bewondering zien wij op naar zijn leven van dienende liefde en geheiligde zelfverloochening voor en in de bange oorlogsjaren. Iets daarvan te vertellen in de entourage van enkele biografische bijzonderheden zal ter introductie van zijn meditaties in onze Nederlandse vertaling wellicht niet overbodig zijn.

Oswald Chambers werd op 24 juli 1874 geboren te Aberdeen, waar zijn vader predikant was bij de baptistengemeente. Het voorbeeld van zijn godvruchtige ouders, Clarence en Hannah Chambers, trok bij de jeugdige Oswald al in zijn kinderjaren diepe sporen. Hij werd opgevoed in de sfeer van geloof en gebed, waarvan Charles Haddon Spurgeon de geestelijke vader en bezielende stuwkracht was. Tot zijn dood toe stond het schone levenstableau van Oswald Chambers in de gouden lijst van kinderlijk godsvertrouwen en van brandende begeerte om met hart en ziel, met mond en pen, met woord en daad, kortom, met zijn hele leven, de hemelse Vader groot te maken en zielen te winnen voor het evangelie van Christus' Koninkrijk.

Als schooljongen toonde hij veel aanleg voor tekenen, en toen zijn vader predikant werd in Londen, verliet Oswald de schoolbanken met de bedoeling zich te laten opleiden in de graveerkunst. Maar door een ongeval bij het uitstappen van een trein, kwam er een kink in de kabel. Intussen ging vader Chambers met emeritaat en vestigde zich met zijn gezin te Dulwich, waar hij lid werd van de baptistenkerk, bediend door ds. J.T. Briscoe. Hier was het dat Oswald onder een preek van Spurgeon tot het besluit kwam zich aan de Heiland over te geven. Hij werd kort daarop door ds. Briscoe gedoopt, verbond zich aan de kerk, werd zon-

dagsschoolonderwijzer en kwam in contact met het werk van de YMCA. Op achttienjarige leeftijd wist hij zich intussen een diploma als tekenleeraar te verwerven. Drie jaar later, in 1895, zien we hem als prijswinnaar aan de universiteit te Edinburgh, waar hij, dankzij zijn talent, steeds meer invloed kreeg in kunstkringen.

Maar toen kwam de grote ommekeer, waarvan Hijzelf in latere jaren meermalen getuigde. In een stil nachtelijk uur kwam op verrassende en onweerstaanbare wijze de roeping van God tot hem: *'Ik heb u nodig in mijn dienst, maar Ik kan het ook zonder u stellen!'* Deze roeping was voor Chambers zo onmiskenbaar, dat hij onmiddellijk met beslistheid antwoordde te zullen gehoorzamen. Hij had echter geen flauw idee van de weg die hij nu moest inslaan. Maar toen hij de volgende dag op zijn kamer kwam, vond hij op zijn schrijftafel een prospectus van het seminarie te Dunoon. Later is hij te weten gekomen dat de rector, ds. Duncan MacGregor, dit prospectus aan zijn vader had gegeven met het verzoek dit door te zenden naar Edinburgh.

Nauwelijks had Oswald in het prospectus Gods leiding erkend, of hij schreef naar huis dat hij zich wilde laten inschrijven als student aan het seminarie. Zijn vader antwoordde zeer verheugd te zijn over deze beslissing. Dit seminarie te Dunoon was een vrucht van MacGregors levenswerk in de opleiding van jonge mensen tot predikant. Hij doceerde Hebreuws, Grieks en theologie. De studenten waren intern en moesten buiten de college-uren zich ook oefenen in land- en tuinbouw, om zich zo voor te bereiden op een leven van zelfredzaamheid, wanneer zij later op eenzame zendingsposten zouden komen.

Hier in Dunoon heeft Oswald Chambers de apostel Paulus leren nazeggen: *'Ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat (...)* Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus' wil schade geacht' (Fil. 3:7). Toen hij nog maar enkele dagen in het seminarie was, schreef hij onder meer aan zijn vader: *'Rotsvast is mijn overtuiging dat ik in Gods weg ben... Elders zou ik veel geld kunnen verdienen, maar wat betekent geld in vergelijking met de eeuwigheidstroost, die ik aan mensenzielen zal mogen brengen... Nu mijn innerlijkste overtuiging mij drijft om weg te trekken, kan niets mij tegenhouden, ook niet de banden van liefde en vriendschap... Voortdurend hoor ik de roep: "Waartoe dit verlies?" Moge heel mijn leven het antwoord geven: "Ter wille van de gekruisigde Verlosser der wereld!"'*

Op het leven van zijn medestudenten wist Chambers onwillekeurig grote invloed uit te oefenen. Stille zonden werden hem gebiecht en hij was

dan voor zijn vrienden een vurig voorbidder en een teder trooster. Ontroerende en verrassende voorbeelden van gebedsverhoring versterkten hem in zijn kinderlijk godsvertrouwen, terwijl zijn diepe levensernst magnetische kracht uitoefende op ieder die nader met hem in contact kwam. Zijn laatste cent gaf hij weg aan noodlijdenden, die hij nooit ontmoette zonder hen te wijzen op Hem die in de Zoon zijner eeuwige liefde alle dingen schenkt. Uit talrijke brieven van zijn familie en vrienden mogen wij de volgende markante en karakteristieke uitspraken weergeven:

‘De invloed van zijn leven op het mijne is onuitroeibaar’ (George Oxer).

‘Waar hij ook kwam, boezemde hij vertrouwen in en verspreidde hij vreugde en blijdschap; met name was hij een man van het gebed, die durfde geloven in dit woord van onze Heiland: “Zo wat gij begeren zult in mijn Naam, dat zal Ik doen.”’ (Alice Cotterill).

‘Ik herinner mij Oswald Chambers als een opgeruimde, edelmoedige en trouwe studievriend, die altijd klaarstond een ander te helpen, zoveel hij kon’ (G.J.T. Walford).

‘Meer dan eens hoorde ik hem bidden: “O, Heer, maak ons door en door ootmoedig!” – een gebed, dat heel wat zegt voor zo’n jongmens!’ (R. Flaherty).

‘Ik zei vaak schertsend tegen hem, dat ik hem “ontdekt” had. In zijn studententijd te Dunoon leerde ik hem als een van Gods kostbare parels hoogachten en liefhebben’ (Dinsdale T. Young).

Laatstgenoemde predikant nodigde hem in 1905 uit voor het eerst te preken in Kingsway, waar hij ook later nog dikwijls optrad, evenals in Londen.

Kort daarop vertrok de jeugdige ijveraar voor het Koninkrijk Gods naar Amerika, waar hij zich voor enige tijd verbond aan een zendingsschool te Cincinnati. Daarna bezocht hij Japan en maakte een reis om de wereld.

Overall vond hij open deuren en was hij een vooraanstaand figuur – met name op conferenties en gebedsmeetings. Ds. J.M. Ridge getuigt: ‘Oswald Chambers deed mij steeds denken aan de apostel Paulus, een prediker en organisator van de eerste orde; een man die mij dieper heeft ingeleid in de betekenis van het kruis.’

Op 25 mei 1910 trad Chambers in het huwelijk met Miss Gertrude Hobbs. Zij maakten een huwelijksreis naar Amerika, waar zij gedurende een viertal maanden allerwegen bijeenkomsten bezochten. Toen zij teruggekeerd waren, werden zij benoemd tot directeur en directrice van een pas opgerichte kweekschool voor christen-werkers te Clapham. Deze

school voor bijbelstudie met een internaat dat aan 24 studenten plaats bood, was gesticht op de grondslag van de heilige Schrift als het geïnspireerde Woord Gods. Op 12 januari 1911 werd het instituut geopend. Spoedig kreeg de Bijbelstudieschool van Oswald Chambers, die zo'n teder, maar ook wetenschappelijk onderricht gaf, grote vermaardheid. Nog steeds zien zijn oud-leerlingen met bijzondere dankbaarheid terug op de zegen daar genoten. Wij treffen hen in alle delen van de wereld aan als christen-werkers in zending en evangelisatie.

Naar hun eenparig getuigenis stond Jezus Christus steeds in het centrum van Chambers' lessen, en elke week werd een afzonderlijke wijdingssamenkomst gehouden, waarin Chambers zijn studenten op zeer directe wijze de eisen voorhield die aan het volgen van Jezus verbonden waren. E.A. Matthews verklaart: 'De hele atmosfeer op de colleges was geladen met de tegenwoordigheid Gods; de noodzakelijkheid van het geloof en de realiteit van het christelijk leven werd ons onweerstaanbaar op de ziel gebonden. Op preekcollege moesten wij de vuurproef ondergaan, maar onze directeur was bij die gelegenheid de welwillendste toehoorder en de mildste criticus. Evenals zijn Heiland verbrak hij nooit het gekrookte riet en bluste hij nimmer de rokende vlaswiek uit. Gáf hij echter zijn kritiek, dan voelden wij dat we die verdiend hadden.' En Eric Ofverberg getuigt: 'Wellicht is de beste samenvatting van Oswald Chambers' leven en prediking de titel van zijn meest bekende boek: *My Utmost for His Highest*.' De meeste meditaties uit deze keurgarve van Chambers' schriftbeschouwingen zijn dan ook ontleend aan zijn wijdingsuren op de Bijbelstudieschool in de jaren 1911-1915.

Na het uitbreken van de eerste wereldoorlog in augustus 1914 voelde deze toegewijde werker zich geroepen dienst te nemen als veldprediker. Op 24 mei 1915 schreef hij aan zijn ouders het woord van Paulus uit 2 Timoteüs 4:6: 'Want wat mij aangaat, al word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur.'

Op 9 oktober vertrok hij naar Egypte, uitgezonden door de YMCA. Ontroerend zijn de brieven die hij van daaruit naar familie en vrienden heeft geschreven. Zijn vrouw en dochtertje Kathleen waren in Engeland achtergebleven, maar volgden hem in december naar Zeitoun, waar zij zich samen vestigden in een lichtgebouwd huisje van één verdieping, een zgn. 'bungalow', in het centrum van een groot militair kampement. Het duurde maar even of ook hier was voor de soldaten een Bijbelstudieschool geïmproviseerd. Elke avond hield Chambers toespraken en bezocht hij de barakken. Vele van deze toespraken vinden wij terug in het

'Golden Book', aan welks Nederlandse vertaling wij onze medewerking mochten verlenen.

Een eigenhandig dagboek van Chambers' indrukken en ervaringen als veldprediker in Egypte is door mevrouw Chambers opgenomen in een biografie over haar man, verschenen in 1933 (Oswald Chambers, *His Life and Work*).

Na twee jaar van onvermoeide arbeid en priesterlijke toewijding, waarin Chambers met zeldzaam blijmoedige zelfverloochening talloze officieren en soldaten in hun leven, lijden en sterven tot rijke zegen mocht zijn, overviel hem een ernstige ziekte, die hem op 15 november 1917 op 43-jarige leeftijd deed ingaan tot de heerlijkheid des Heren in de triomferende Kerk. De laatste woorden die zijn vrouw hem in zijn sterven hoorde spreken, waren: 'Hij zal meerdere werken doen dan deze, want ik ga heen tot mijn Vader...'

Gods wegen zijn anders en hoger dan de onze. Oswald Chambers is in de volle kracht van zijn leven weggenomen. Er werd nog veel van hem verwacht, maar Gods bedoeling was anders. Deze begaafde dienstknecht van Jezus Christus was al vroeg rijp voor de hemel. Hij moest gaan, maar door zijn nagelaten geschriften blijft hij ook na zijn dood tot ons spreken. En als de ziel nu luistert, spreekt het een taal die leeft: *Geheel voor Hem*.

D. Ringnalda jr.

WAAR GAAT HET NU EIGENLIJK OM?

Het is mijn stellige hoop en verwachting dat ik mij nergens voor zal hoeven te schamen, maar dat Christus bij alles wat mij overkomt in alle openheid geëerd zal worden, of ik nu in leven blijf of moet sterven.

Filippenzen 1:20

Mijn uiterste best doen om het hoogste voor Hem te bereiken. ‘Het is mijn stellige hoop en verwachting dat ik mij nergens voor zal hoeven te schamen.’ Wij moeten ons allemaal erg schamen als we niet die delen van ons leven aan Jezus overgeven, die Hij van ons gevraagd heeft. Paulus zegt: ‘Ik besluit het uiterste te doen om het hoogste voor Hem te bereiken.’ Dit is een zaak van de wil, niet van discussie, noch van logisch denken, maar een overgave van de wil, een volkomen en onherroepelijke overgave op dit punt. Wanneer we te veel van onszelf vervuld zijn, kunnen wij niet tot dat besluit komen, hoewel wij doen alsof we het voor anderen laten. Overwegen wat het anderen zal kosten als wij Jezus’ roep volgen, betekent: tegen God zeggen dat Hij niet weet wat onze gehoorzaamheid zal uitwerken. Maar dat weet Hij echt wel. Sluit iedere andere overweging uit en houd jezelf voor God slechts aan dit ene: mijn uiterste best doen om het hoogste voor Hem te bereiken. Ik ben vastbesloten om volkomen en geheel voor Hem te zijn en voor Hem alleen.

Niets kan mij afhouden van zijn heiligheid. ‘Of ik nu in leven blijf of moet sterven.’ Paulus is vastbesloten zich door niets te laten afschrikken om precies te doen wat God verlangt. Gods orde moet een crisis in ons leven teweegbrengen, omdat wij het op een zachtere manier niet willen leren. Hij brengt ons daar, waar Hij van ons vraagt ons uiterste best voor Hem te doen, en dan gaan wij ons beraden; dan veroorzaakt Hij een voorzienige crisis, waarin wij moeten beslissen: voor of tegen – en dat is de Grote Tweesprong in ons leven.

Is de crisis op de een of andere manier in je leven gekomen, geef je wil dan volkomen en onherroepelijk aan Hem over.

WIL JE OP WEG GAAN ZONDER TE WETEN WAARHEEN?

En hij ging op weg zonder te weten waarheen.

Hebreeën 11:8

Ben jij al eens op deze manier ‘op weg gegaan’? Als dat zo is, kun je geen logisch antwoord geven wanneer iemand je vraagt wat je eigenlijk doet. Een van de moeilijkheden in de praktijk van het christen-zijn is deze vraag: ‘Wat ben je van plan te doen?’ Je weet niet wat je doen zult; het enige wat je weet is dat God weet wat Hij doet. Je moet voortdurend je houding tegenover God herzien en erop letten of je alles los kunt laten in volkomen vertrouwen op God. Deze houding doet je voortdurend verwonderd afwachten; je weet niet wat God nu weer zal doen. Elke morgen als je wakker wordt, moet het weer een op weg gaan worden, een bouwen in vertrouwen op God. ‘Maak je geen zorgen over jezelf (...) noch over je lichaam’ (Luc. 12:22) – wees niet bezorgd over de dingen waarover je bezorgd was, voordat je op weg gegaan was.

Heb je God gevraagd wat Hij van plan is te doen? Hij zal het je nooit onthullen. God zegt niet wat Hij van plan is; Hij openbaart je wie Hij is. Geloof je in een God die wonderen werkt en wil je op weg gaan in overgave aan Hem, totdat er geen zweem van verbazing meer in je is, wat Hij ook doet?

Stel dat God inderdaad is zoals je Hem ervaart wanneer je het dichtst bij Hem bent. Hoe ongerijmd is het dan om bezorgd te zijn! Laat de houding van je leven een voortdurend op weg gaan in afhankelijkheid van God zijn. Dat zal je leven een onuitsprekelijke schoonheid geven die Jezus verheugt. Je moet leren weg te gaan uit je overtuigingen, uit je dogma’s, uit je geloofservaringen, totdat er, wat je geloof betreft, niets meer tussen jou en God in staat.

2 JANUARI

WOLKEN EN DUISTERNIS

In wolk en duisternis is hij gehuld.

Psalm 97:2

Wie niet uit de Geest van God geboren is, zal tegen je zeggen dat het onderwijs van Jezus eenvoudig is. Maar als je gedoopt bent met de heilige Geest, zul je Hem in ‘wolk en duisternis gehuld’ vinden. Als wij in nauw contact komen met het onderwijs van Jezus Christus, zien wij voor het eerst deze kant van de zaak. De enige manier om het onderwijs van Jezus te begrijpen is door het licht van Gods Geest van binnenuit.

Als wij niet weten wat het is onze alledaagse godsdienstige schoenen uit te trekken – ons te ontdoen van alle ongepaste familiariteit waarmee wij tot God komen –, is het zeer de vraag of wij ooit voor Hem hebben gestaan. De mensen die er zo makkelijk en huiselijk over praten, hebben Jezus Christus in werkelijkheid nog nooit ontmoet. Na de verbazingwekkende heerlijkheid en het bevrijdende besef van wat Jezus doet, komt de ondoordringbare donkerheid van het besef wie Hij is.

Jezus zei: ‘Wat ik gezegd heb is geest en leven’ (Joh. 6:63). De Bijbel was voor ons alleen maar woorden – ‘wolken en duisternis’ – en dan, plotseling, worden de woorden geest en leven, omdat Jezus ze opnieuw tot ons spreekt, op een bijzondere manier. Op die manier spreekt God tot ons, niet door visioenen en dromen, maar door woorden. Als een mens tot God komt, gebeurt dit heel eenvoudig: door woorden.

3 JANUARI

WAAROM KAN IK U NU NIET VOLGEN?

Waarom kan ik u nu niet volgen, Heer? zei Petrus.

Johannes 13:37

Er zijn tijden dat je niet begrijpt waarom je niet kunt doen wat je zou willen doen. Als God zo'n leegte brengt, pas dan op dat je die niet opvult, maar wacht af. Misschien komt die leegte om je te leren wat heiligmaking betekent. Of ze kan na de heiligmaking komen om je te leren wat dienen betekent. Loop nooit vooruit op Gods leiding. Al bij de minste twijfel leidt Hij niet. Wanneer je twijfelt, wacht dan.

In het begin kan het zijn dat je duidelijk ziet wat Gods wil is – het breken met een vriendschap, het opgeven van een zakenrelatie, iets anders waarvan je sterk het gevoel hebt dat het Gods wil is dat je het zult doen. Maar pas op, doe zulke dingen nooit op grond van dat gevoel. Doe je het toch, dan zul je zoveel moeilijkheden krijgen dat het je jaren kost om alles weer goed te maken. Wacht Gods tijd af, dan zal Hij het doen zonder je verdriet of teleurstelling te bezorgen. Als het de vraag is wat God in zijn voorzienigheid wil, wacht dan tot Hij de eerste stap zet.

Petrus wachtte niet op God; hij berekende zelf waar de vuurproef zou komen, maar de vuurproef kwam toen hij haar niet verwachtte. 'Ik wil mijn leven voor u geven!' Die verklaring van Petrus was eerlijk, maar verdraaide onwetendheid. Jezus antwoordde hem: 'Nog voor de haan kraait zul jij mij driemaal verloochenen' (vs. 38). Jezus zei dit met een diepere kennis van Petrus dan Petrus van zichzelf had. Hij kon Jezus niet volgen, omdat hij zichzelf niet kende, en niet wist waartoe hij in staat was. Natuurlijke toewijding kan wel maken dat we ons tot Jezus aangetrokken voelen en onder de indruk van Hem raken, maar zal ons nooit tot zijn discipelen maken. Natuurlijke toewijding zal altijd op de een of andere manier Jezus ontkennen.

4 JANUARI

HET LEVEN IN DE KRACHT OM TE VOLGEN

Ik ga ergens naartoe waar jij nog niet kunt komen, later zul je mij volgen.

Johannes 13:36

‘Toen hij dit gezegd had, zei Hij tegen Hem: “Volg mij”’ (Joh. 21:19). Drie jaar eerder had Jezus gezegd: ‘Volg mij’, en Petrus was zonder bezwaar gevolgd; hij was onder de indruk van Jezus’ liefde gekomen, hij had er de hulp van de heilige Geest niet bij nodig. Toen kwam hij op het punt dat hij Jezus verloochende, en zijn hart brak. Daarna ontving hij de heilige Geest en zei Jezus opnieuw: ‘Volg mij.’ Toen ging er niemand meer voor Petrus uit dan Jezus Christus. In het eerste ‘Volg mij’ lag helemaal geen verborgen betekenis; het was een uitwendig volgen. Maar het tweede ‘Volg mij’ vraagt een innerlijk martelaarschap (zie Joh. 21:18).

Tussen die beide tijdstippen in had Petrus Jezus met eden en vloeken verloochend (zie Mat. 26:69-75). Hij had een afkeer gekregen van zichzelf en al zijn zelfingenomenheid; hij had geen ziertje zelfvertrouwen meer.

‘Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: “Ontvang de heilige Geest.”’ (Joh. 20:22). Welke veranderingen God ook in jouw leven heeft bewerkstelligd, vertrouw er nooit op. Bouw slechts op een Persoon, de Heer Jezus Christus, en op de Geest die Hij schenkt.

Al onze geloften en goede voornemens lopen uit op ontkenning, omdat we de kracht missen om ze uit te voeren. Wanneer we een afkeer hebben gekregen van onszelf, niet in onze verbeelding, maar in werkelijkheid, dan zijn wij in staat de heilige Geest te ontvangen. ‘Ontvang de heilige Geest’ – het doet denken aan een invasie. Er is in ons leven nu nog slechts één leider, de Heer Jezus Christus.

5 JANUARI

AANBIDDING

En ergens ten oosten van Betel en ten westen van Ai sloeg hij zijn tent op. Hij bouwde er een altaar voor de HEER.

Genesis 12:8

God aanbidden is Hem het beste geven dat Hij jou gegeven heeft. Ga voorzichtig om met het beste dat je hebt. Geef de zegen die je iedere keer van God ontvangt, weer aan Hem terug als een gave van jouw liefde. Neem tijd voor stille overdenking, en bied Hem de ontvangen zegen weer aan als een weloverwogen daad van aanbidding. Als je iets voor jezelf achterhoudt, zal het in geestelijke zin bederven, zoals het manna dat overgehouden werd (zie Ex. 16:20). God zal je nooit toestaan op geestelijk gebied iets voor jezelf te houden; het moet aan Hem teruggegeven worden, zodat Hij het tot een zegen voor anderen kan maken.

Betel is het symbool van de gemeenschap met God; Ai is het symbool van de wereld. Abraham spande zijn tent tussen die beide plaatsen in. De waarde van onze openbare dienst van God wordt bepaald door de diepte van onze persoonlijke gemeenschap met Hem. Gehaastheid is onder alle omstandigheden verkeerd – er is altijd meer dan genoeg tijd om God te aanbidden. Wij moeten onze tenten daar opslaan, waar wij steeds rustig met God kunnen omgaan, hoe druk wij het ook met onze wereldse bezigheden mogen hebben. Er bestaan geen drie afzonderlijke trappen in het geestelijk leven: aanbidden, afwachten en aanpakken.

Sommigen van ons springen als geestelijke kikkers van aanbidding naar afwachten, en van afwachten naar aanpakken. Gods bedoeling is dat deze drie samengaan. In het leven van onze Redder gingen zij altijd samen. Hij haastte zich nooit en zat ook nooit stil. Dat is een kwestie van zelfdiscipline, het gaat niet zomaar vanzelf.

6 JANUARI

VERTROUWELIJK MET JEZUS ZIJN

Ik ben nu al zo lang bij jullie, en nog ken je me niet, Filippus?
Johannes 14:9

Deze woorden houden geen verwijt in, en spreken zelfs geen verwondering uit; Jezus is bezig Filippus verder te brengen. De laatste met wie wij vertrouwelijk raken, is Jezus. Vóór het pinksterfeest kenden de discipelen Jezus als degene die hun macht gaf demonen te verbannen en een geestelijke opleving tot stand te brengen (zie Luc. 1:8-20). Dit was een schitterende vertrouwelijkheid, maar er was een veel intiemere vertrouwelijkheid op komst: 'Vrienden noem ik jullie' (Joh. 15:15). Vriendschap is iets zeldzaams op aarde. Het betekent zich één weten in gedachten, hart en geest. Heel de leerschool van het leven dient ervoor in deze allerintiemste gemeenschap met Jezus te komen. Wij ontvangen zijn zegeningen, en wij kennen zijn woord, maar kennen wij Hemzelf?

Jezus zei: 'Het is goed voor jullie dat ik ga' (Joh. 16:7). Hij vertrok uit die relatie om hen nog dichterbij te brengen. Jezus verblijdt er zich over als een discipel er de tijd voor neemt om in grotere vertrouwelijkheid met Hem te wandelen. Vrucht dragen wordt in de Bijbel altijd genoemd als het bewijs van levensomgang met Jezus Christus (zie Joh. 15:1-4).

Als wij eenmaal vertrouwelijk met Jezus geworden zijn, dan zijn wij nooit meer alleen, dan hebben wij geen behoefte aan sympathie meer, dan kunnen wij voortdurend geven zonder te overdrijven. Een heilige die vertrouwelijk met Jezus omgaat, zal nooit de aandacht op zichzelf vestigen, maar zal slechts getuigen van een leven dat volledig onderworpen is aan Jezus. Hiertoe is alles in zijn wezen van Hem vervuld. De enige indruk die zo'n leven maakt, is die van een sterke, rustige gezondheid van geest, die onze Redder aan hen schenkt, die in vertrouwelijke omgang met Hem leven.

7 JANUARI

BRENG IK EEN LEVEND OFFER?

*(...) bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout erop,
bond zijn zoon Isaak vast (...).*

Genesis 22:9

Deze gebeurtenis is een typisch voorbeeld van de domme fout die wij maken, wanneer we denken dat het hoogste dat God van ons verlangt, het offer van onze dood is. Wat God van ons verlangt, is het offer *door* de dood heen, waardoor het mogelijk wordt te doen wat Jezus deed; Hij offerde zijn leven. Niet: 'Heer, ik ben zelfs bereid met u (...) te sterven' (Luc. 22:33), maar: 'Ik wil zó een worden met uw dood, dat ik mijn leven aan God kan offeren.'

Wij denken dat God van ons verlangt dat wij allerlei dingen opgeven. God heeft Abraham van deze dwaling genezen, en wij moeten diezelfde les leren in ons leven. God zegt ons nergens dat we bepaalde dingen moeten opgeven om het opgeven zelf. Hij zegt ons dat we dingen moeten opgeven ter wille van het enige wat van waarde voor ons is, namelijk het leven met Hemzelf. Het gaat erom de banden los te maken die dat leven belemmeren. Zodra deze banden losgemaakt worden door onze eenwording met het sterven van Jezus, komen wij tot een gemeenschap met God, die ons in staat stelt ons leven aan Hem te offeren.

Het heeft voor God geen waarde Hem jouw leven te geven om te sterven. Hij wil dat je een 'levend offer' bent; Hij wil dat je al je vermogens die door Jezus gered en geheiligd zijn, tot zijn beschikking stelt (Rom. 12:1). Dit is wat God graag ziet.

8 JANUARI